

nia się stwierdzeniem posiadania przygotowania zawodowego, w myśl przepisów rozporządzenia.

§ 18. Do spraw unormowanych rozporządzeniem nie stosuje się przepisów uchwały nr 178 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1967 r. w sprawie zasad organizacji rzeczoznawstwa (Monitor Polski Nr 42, poz. 201).

§ 19. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 października 1958 r. w sprawie określenia kwalifikacji fachowych do sporządzania projektów w budownictwie w zakresie specjalności nie objętych przepisami prawa budowlanego oraz sposobu ich stwierdzania (Dz. U. z 1958 r. Nr 66, poz. 328 i z 1960 r. Nr 46, poz. 180),
- 2) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 10 września 1962 r. w sprawie kwalifikacji fachowych osób wykonujących funkcje techniczne w budownictwie powszechnym (Dz. U. z 1962 r. Nr 53, poz. 266, z 1965 r. Nr 6, poz. 24 i z 1966 r. Nr 34, poz. 204),
- 3) rozporządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 8 czerwca 1965 r. w sprawie kwalifikacji fachowych majstrów budowlanych w budownictwie powszechnym (Dz. U. z 1965 r. Nr 25, poz. 172 i z 1968 r. Nr 32, poz. 219),
- 4) rozporządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 sierpnia 1968 r. w sprawie niektórych ulg dotyczących kwalifikacji fachowych majstrów budowlanych w budownictwie powszechnym (Dz. U. Nr 32, poz. 219),
- 5) zarządzenie nr 31 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 23 maja 1963 r. w sprawie wykazu kierunków i specjalności studiów, w których uzyskanie dyplomu lub świadectwa upoważnia do ubiegania się o uprawnienia budowlane w budownictwie powszechnym (Dz. Budownictwa z 1963 r. Nr 11, poz. 38 i z 1964 r. Nr 24, poz. 83),

- 6) zarządzenie Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej i Ministrów Żeglugi oraz Rolnictwa z dnia 1 września 1964 r. w sprawie uprawnień budowlanych w budownictwie specjalnym w zakresie gospodarki wodnej, żeglugi i rolnictwa (Dz. Budownictwa z 1964 r. Nr 17, poz. 55 i z 1965 r. Nr 3, poz. 13),
- 7) zarządzenie nr 195 Ministra Komunikacji z dnia 1 grudnia 1964 r. w sprawie uprawnień budowlanych w budownictwie specjalnym w zakresie komunikacji (Dz. Budownictwa z 1969 r. Nr 7, poz. 24 i z 1972 r. Nr 9, poz. 26),
- 8) zarządzenie nr 310 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 24 listopada 1965 r. w sprawie ustalenia listy zawodów budowlanych, w których posiadanie dyplomu mistrza stanowi podstawę do ubiegania się o uprawnienia budowlane w budownictwie powszechnym (Dz. Budownictwa Nr 19, poz. 82),
- 9) zarządzenie nr 318 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 grudnia 1965 r. w sprawie stwierdzania kwalifikacji majstrów w budownictwie powszechnym (Dz. Budownictwa z 1965 r. Nr 19, poz. 83, z 1967 r. Nr 3, poz. 26 i z 1970 r. Nr 3, poz. 11),
- 10) zarządzenie nr 94 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 4 maja 1966 r. w sprawie szczegółowego programu egzaminu na uprawnienia budowlane (Dz. Budownictwa z 1966 r. Nr 9, poz. 40, z 1967 r. Nr 4, poz. 31 i z 1970 r. Nr 3, poz. 10),
- 11) zarządzenie nr 129 Ministra Komunikacji z dnia 18 lipca 1968 r. w sprawie kwalifikacji fachowych majstrów budowlanych w budownictwie specjalnym w zakresie komunikacji (Dz. Budownictwa Nr 9, poz. 41).

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1975 r.

Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska:

J. Kusiak

47

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 20 lutego 1975 r.

w sprawie rodzajów i zakresu opracowań geodezyjno-kartograficznych i czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie.

Na podstawie art. 25 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Przygotowując i realizując inwestycje budowlane należy wykonać opracowania geodezyjno-kartograficzne i czynności geodezyjne ustalone rozporządzeniem.

2. Odstępstwa od przepisów rozporządzenia dopuszcza się w budownictwie w dziedzinach obrony kraju i bezpieczeństwa wewnętrznego oraz w budownictwie doświadczalnym.

§ 2. 1. Opracowania geodezyjno-kartograficzne i czynności geodezyjne przewidziane w rozporządzeniu, zwane dalej „robotami geodezyjnymi”, na zamówienie inwestora lub innej jednostki wykonują:

- 1) państwowe przedsiębiorstwa i inne państwowe jednostki (komórki) wykonawstwa geodezyjno-kartograficznego,
- 2) jednostki nie wymienione w pkt 1 lub osoby uprawnione na podstawie odrębnych przepisów do wykonywania robót geodezyjnych.

2. Zadania lub uprawnienia przewidziane w rozporządzeniu dla inwestora, w zależności od potrzeb lub systemu realizacji inwestycji, dotyczą również generalnego realizatora inwestycji, generalnego wykonawcy lub wykonawcy robót budowlanych.

§ 3. W przepisach technicznych o wykonywaniu robót geodezyjnych, wydawanych na podstawie dekretu o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej mogą być określone szczegółowe rodzaje i zakres robót geodezyjnych, niezbędnych przy wyznaczaniu obiektów budowlanych, w toku budowy lub po jej zakończeniu, dostosowane do poszczególnych rodzajów budownictwa i metod wykonywania robót budowlanych.

Rozdział 2

Opracowania geodezyjno-kartograficzne do celów projektowych.

§ 4. 1. Do ustalenia miejsca realizacji inwestycji budowlanych wykorzystuje się aktualne mapy sytuacyjne lub sytuacyjno-wysokościowe, sporządzone przede wszystkim jako kopia (wrys) mapy zasadniczej lub mapy ewidencji gruntów; do celów tych mogą też być użyte dwukrotne powiększenia lub pomniejszenia tych map.

2. Do opracowania planu realizacyjnego wykorzystuje się aktualną mapę sytuacyjno-wysokościową. Jeżeli jednak dla określonej inwestycji nie jest konieczne uwzględnienie rzeźby terenu — do opracowania planu realizacyjnego może być wykorzystana mapa sytuacyjna.

3. Przez plan realizacyjny należy rozumieć opracowanie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane.

4. Mapy określone w ust. 1 i 2 powinny obejmować również tereny otaczające w pasie co najmniej 30 m, licząc od granic terenu inwestycji, a w razie konieczności ustalenia strefy ochronnej — także teren tej strefy.

§ 5. Mapy potrzebne do celów, o których mowa w § 4, należy uzyskiwać przez:

- 1) wykorzystanie zaktualizowanych materiałów kartograficznych, odpowiednio uzupełnionych wymaganymi elementami, w szczególności mapy zasadniczej oraz mapy ewidencji gruntów lub dwukrotnego ich powiększenia albo pomniejszenia,
- 2) nowy pomiar, w razie braku materiałów nadających się do wykorzystania.

§ 6. 1. Mapa do opracowania planu realizacyjnego powinna:

- 1) przedstawiać aktualną sytuację naziemnych szczegółów terenowych, łącznie z granicami władania i z uwzględnieniem istniejącej zieleni wysokiej,
- 2) przedstawiać naturalne i sztuczne ukształtowanie płonowe terenu, w wypadkach gdy jest wymagana mapa sytuacyjno-wysokościowa,
- 3) określać położenie urządzeń podziemnych z ich charakterystycznymi rzędnymi (rzędne kraterów ściekowych, włazów, studzienek itp.) oraz rzędne parteru (wejść, wjazdów) istniejących obiektów budowlanych,
- 4) zawierać opracowane geodezyjnie linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu, linie zabudowy oraz osie ulic, dróg itp., jeżeli zostały one już wcześniej ustalone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu miejsca i warunków realizacji inwestycji; danych tych można nie wykazywać przy inwestycjach urządzeń melioracji wodnych.

2. Skalę map należy dostosować do rodzaju i wielkości inwestycji, przy czym:

- 1) dla terenów zabudowanych oraz dla inwestycji budownictwa przemysłowego skala map nie może być mniejsza niż 1 : 1000,
- 2) dla działek budowlanych skala map nie może być mniejsza niż 1 : 500,
- 3) przy inwestycjach o dużej rozległości i niewielkim zagęszczeniu obiektów budowlanych może być stosowana skala 1 : 2000, a dla terenów strefy ochronnej — 1 : 5000,

4) przy inwestycjach liniowych napowietrznych, zlokalizowanych poza terenami zabudowanymi, stosuje się z zasady mapy w skalach 1 : 10000 ÷ 1 : 25000,

5) przy inwestycjach urządzeń melioracji wodnych, zlokalizowanych poza terenami zabudowanymi, stosuje się mapy w skalach 1 : 2000 ÷ 1 : 10000.

3. W razie konieczności wyłączenia nieruchomości mapa do opracowania planu realizacyjnego powinna zawierać również przebieg granic nieruchomości; do mapy tej powinien być dołączony wykaz właścicieli lub posiadaczy nieruchomości.

4. W zależności od potrzeb jednostek projektowania mapę określoną w ust. 1 sporządza się w postaci lewostronnych matryc, w ilości niezbędnej do celów projektowych.

§ 7. 1. Jeżeli jest brak aktualnych map w skalach określonych w § 6 ust. 2, a właściwe usytuowanie projektowanego obiektu lub zamierzona zmiana sposobu wykorzystania terenu nie są uzależnione od zmian granic władania, do opracowania planów realizacyjnych mogą być wykorzystane opracowania kartograficzne w formie szkiców sytuacyjnych w razie budowy:

- 1) tymczasowych obiektów budowlanych nie związanych trwale z terenem,
- 2) obiektów budowlanych przez osoby fizyczne, chyba że ze względu na rodzaj zabudowy lub warunki terenowe zachodzi konieczność opracowania planu realizacyjnego na mapie,
- 3) pojedynczych gospodarczych obiektów budowlanych w jednostkach uspołecznionej gospodarki rolnej lub leśnej poza granicami administracyjnymi miast,
- 4) obiektów architektury ogrodowej oraz pojedynczych budowli na terenach zieleni publicznej oraz zieleni osiedlowej,
- 5) pojedynczych obiektów budowlanych na terenach campingów i biwaków oraz
- 6) w razie zmiany sposobu wykorzystania terenu.

2. Szkic sytuacyjny, sporządzony przy wykorzystaniu mapy ewidencji gruntów, powinien przedstawiać aktualny stan zagospodarowania terenu z dokładnością wystarczającą do prawidłowego usytuowania projektowanych obiektów budowlanych.

3. Na szkicu sytuacyjnym należy umieścić:

- 1) orientacyjne położenie terenu względem stron świata, ulic (dróg) i sąsiednich nieruchomości,
- 2) oznaczenie istniejących elementów zagospodarowania terenu i zieleni wysokiej oraz niezbędne miary, które mogą warunkować usytuowanie projektowanych obiektów,
- 3) skalę opracowania,
- 4) informację o wykorzystanych materiałach do sporządzenia szkicu oraz określenie celu, jakiemu szkic ma służyć,
- 5) datę wykonania, nazwę (nazwisko) oraz adres wykonawcy szkicu i jego podpis.

4. Osoby posiadające przygotowanie zawodowe do pełnienia funkcji projektanta w budownictwie mogą wykonywać szkice, o których mowa w ust. 2 i 3.

§ 8. Rodzaj i skalę opracowania geodezyjno-kartograficznego, na jakim powinien być opracowany plan realizacyjny dla danej inwestycji budowlanej, określa w razie potrzeby terenowy organ administracji państwowej właściwy do zatwierdzenia planu realizacyjnego.

Rozdział 3

Wyznaczanie obiektów budowlanych w terenie.

§ 9. 1. Geodezyjnemu wyznaczeniu w terenie na podstawie zatwierdzonych planów realizacyjnych oraz projektów obiektów budowlanych podlegają obiekty budowlane budowane w ramach inwestycji, wymagającej ustalenia przez terenowy organ administracji państwowej miejsca jej realizacji.

2. Osoby posiadające przygotowanie zawodowe do pełnienia samodzielnej funkcji projektanta w budownictwie lub funkcji kierownika budowy mogą dokonywać wyznaczania obiektów w terenie w budownictwie:

- 1) osób fizycznych — jeżeli na danym terenie są wyznaczone linie rozgraniczające lub linie zabudowy,
- 2) nie objętym pkt 1, dla którego plan realizacyjny opracowano na szkicu sytuacyjnym.

§ 10. 1. Jeżeli istniejąca osnowa geodezyjna (pozioma i wysokościowa) jest niewystarczająca do realizacji inwestycji budowlanej, wykonawca robót geodezyjnych powinien założyć nową osnowę lub uzupełnić dotychczasową.

2. Rodzaj i dokładność osnowy geodezyjnej ustala się w zależności od wymaganego stopnia dokładności usytuowania obiektu budowlanego.

§ 11. 1. Wykonawca robót budowlanych jest obowiązany do ochrony znajdujących się na terenie budowy stałych punktów stabilizowanej osnowy geodezyjnej i ponosi odpowiedzialność za ich zniszczenie, usunięcie lub przemieszczenie.

2. W razie zniszczenia, usunięcia lub przemieszczenia w toku robót budowlanych niektórych znaków osnowy geodezyjnej wykonawca robót geodezyjnych wznawia znaki niezbędne do dalszych prac, a jeśli jest to niemożliwe — uzupełnia dotychczasową osnowę geodezyjną nowymi punktami.

§ 12. 1. Osoba uprawniona do wykonywania robót geodezyjnych może usunąć znajdujące się na terenie budowy dotychczasowe znaki geodezyjne i budowie triangulacyjne:

- 1) podstawowej osnowy geodezyjnej — za zgodą organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, wydaną po zasięgnięciu opinii Państwowego Przedsiębiorstwa Geodezyjno-Kartograficznego,
- 2) szczegółowej osnowy geodezyjnej — za zgodą organu administracji państwowej stopnia powiatowego, wydaną po zasięgnięciu opinii właściwego okręgowego (miejskiego) przedsiębiorstwa geodezyjno-kartograficznego.

2. Organy wymienione w ust. 1 mogą uzależnić wyrażenie zgody na usunięcie znaków geodezyjnych i budowlanych triangulacyjnych od założenia ich na koszt inwestora poza terenem budowy przez wskazane przedsiębiorstwo geodezyjno-kartograficzne. Nowe punkty osnowy geodezyjnej, założone zamiast punktów zlikwidowanych, nie powinny obniżać przydatności technicznej osnowy.

§ 13. 1. Plan realizacyjny należy opracować geodezyjnie w celu określenia, w stosunku do osnowy geodezyjnej, danych liczbowych potrzebnych do wyznaczenia w terenie położenia poszczególnych elementów projektowanych

obiektów budowlanych. W szczególności dane te powinny dotyczyć: przebiegu osi ulic (dróg), linii rozgraniczających, linii zabudowy, usytuowania obiektów budowlanych, jak również projektowanego ukształtowania terenu.

2. W budownictwie osób fizycznych na posiadanych przez te osoby działkach budowlanych oraz w budownictwie, dla którego plan realizacyjny opracowano na szkicu sytuacyjnym, dane liczbowe mogą być wyznaczone tylko w stosunku do trwałych szczegółów sytuacyjnych, uwidocznionych na mapie lub szkicu sytuacyjnym.

3. Wyznaczeniu w terenie i utrwaleniu na gruncie, zgodnie z wymaganiami projektu obiektu budowlanego, elementów geodezyjnych określających usytuowanie w poziomie oraz posadowienie wysokościowe budowlanych obiektów podlegają:

- 1) główne osie obiektów budowlanych naziemnych i podziemnych,
- 2) charakterystyczne punkty projektowanego obiektu,
- 3) stałe punkty wysokościowe.

Wyznaczenie innych punktów obrysu obiektu może nastąpić na wniosek inwestora.

4. Wykonawca czynności geodezyjnych, o których mowa w ust. 3, dokonuje odpowiedniego wpisu w dzienniku budowy.

Rozdział 4

Rodzaj i zakres robót geodezyjnych w toku budowy.

§ 14. Sprawdzenia zgodności położenia fundamentów z projektem obiektu budowlanego należy dokonać, jeżeli potrzeba takiego sprawdzenia została określona w projekcie albo gdy zażąda tego inwestor lub inna zainteresowana jednostka. W szczególności sprawdzenia należy dokonać przy budowie mostów, wiaduktów i kominów przemysłowych.

§ 15. 1. Geodezyjną obsługę budowy i montażu obiektu budowlanego, niezbędną do zapewnienia prawidłowej realizacji obiektu, wykonuje się na wniosek inwestora lub innej zainteresowanej jednostki.

2. Przy wykonywaniu prac określonych w ust. 1 należy uwzględniać przepisy wydane na podstawie art. 7 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane oraz przepisy, o których mowa w § 3.

§ 16. 1. W celu zapewnienia bezpieczeństwa budowy obiektu budowlanego oraz bezpieczeństwa jego eksploatacji wykonuje się pomiary osiadania i przemieszczeń obiektu i jego podłoża oraz pomiary odkształceń obiektu.

2. Prace określone w ust. 1 wykonuje się w wypadkach przewidzianych w projekcie obiektu budowlanego lub na wniosek inwestora albo innej zainteresowanej jednostki.

3. Okresowe pomiary geodezyjne osiadania i przemieszczeń wykonuje się w zależności od potrzeb na wniosek zainteresowanej jednostki, przy czym są one obowiązkowe dla budowli trwale piętrzących wodę na wysokość przekraczającą 5 m.

§ 17. 1. Wykonanie każdego z etapów robót geodezyjnych, o których mowa w § 14 i 15, potwierdza się wpisem do dziennika budowy oraz przekazuje kierownikowi

budowy dwa egzemplarze szkiców tyczenia i kontroli położenia fundamentów i poszczególnych elementów obiektu budowlanego, zawierające dane geodezyjne umożliwiające wznowienie lub kontrolę wyznaczenia.

2. W razie stwierdzenia niedopuszczalnych rozbieżności między wynikami pomiarów a ustaleniem projektu obiektu budowlanego, fakt ten należy odnotować w dzienniku budowy.

Rozdział 5

Rodzaje i zakres robót geodezyjnych po zakończeniu budowy.

§ 18. 1. Inwestor, będący jednostką gospodarki społecznej, po zakończeniu budowy poszczególnych obiektów budowlanych jest obowiązany zapewnić sporządzenie powykonawczych pomiarów inwentaryzacyjnych w celu zebrania odpowiednich danych geodezyjnych dotyczących zagospodarowanego terenu, w tym także jego ukształtowania pionowego. Nie dotyczy to ukształtowania pionowego inwestycji w dziedzinie urządzeń melioracji wodnych.

2. Pomiary powykonawcze urządzeń podziemnych należy wykonać przed ich zasypaniem.

§ 19. 1. Sporządzona w wyniku realizacji inwestycji ostateczna dokumentacja geodezyjno-kartograficzna powinna zawierać dane niezbędne do wniesienia zmian do mapy zasadniczej, ewidencji gruntów i katastru uzbrojenia terenu.

2. Sytuację naziemną, podziemną i nadziemną dla zakładów przemysłowych należy wykazać na mapie zakładu,

sporządzonej na trwałym podłożu, w skali 1:1000 lub większej.

§ 20. 1. Wykonawca robót geodezyjnych przekazuje:

- 1) inwestorowi — kopię mapy powstałej w wyniku powykonawczych pomiarów inwentaryzacyjnych lub oryginał mapy w wypadku określonym w § 19 ust. 2,
- 2) właściwej państwowej jednostce geodezyjno-kartograficznej:
 - a) oryginał mapy powstały w wyniku powykonawczych pomiarów inwentaryzacyjnych lub kopię mapy określonej w § 19 ust. 2,
 - b) dane dotyczące osnowy geodezyjnej,
 - c) dane umożliwiające aktualizację mapy zasadniczej, ewidencji gruntów i katastru uzbrojenia terenu.

2. Materiały nie podlegające przekazaniu zgodnie z ust. 1 załącza się do dokumentacji budowy.

Rozdział 6

Przepisy końcowe.

§ 21. Traci moc zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 lipca 1963 r. w sprawie wykonywania czynności geodezyjnych przy wyznaczaniu obiektów budowlanych (Monitor Polski Nr 60, poz. 307).

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1975 r.

Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska:
J. Kusiak

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 20 lutego 1975 r.

w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego.

Na podstawie art. 25, art. 28 ust. 4, art. 29 ust. 3, art. 34 ust. 1, art. 42 ust. 4 i art. 57 ust. 3 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ 1

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie:

- 1) normuje sprawy związane ze sprawowaniem nadzoru urbanistyczno-budowlanego, obejmujące:
 - a) ustalanie miejsca i warunków realizacji inwestycji budowlanych, zmiany sposobu wykorzystania terenu oraz sprawy warunków ochrony środowiska w działalności budowlanej,
 - b) sprawy zagospodarowania terenów objętych działalnością inwestycyjną, rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych obiektów budowlanych, ustanawiania stref ochronnych, warunków rozpoczęcia

i prowadzenia robót budowlanych oraz użytkowania obiektów budowlanych,

- 2) określa podstawowe obowiązki inwestorów, projektantów, wykonawców robót budowlanych i osób wykonujących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie w zakresie określonym w pkt 1 oraz przy prowadzeniu robót budowlanych i użytkowaniu obiektów budowlanych,
- 3) określa obowiązki właścicieli i zarządców związane z utrzymaniem i rozbiórką obiektów budowlanych,
- 4) ustala zakres, zasady i tryb działania terenowych organów administracji państwowej w sprawach nadzoru urbanistyczno-budowlanego i techniczno-budowlanego.

2. Artykuły powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229).

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa:

- 1) o „właściwym organie” — należy przez to rozumieć zgodnie z art. 57 ust. 1: